

La tradició pesquera | El col·lectiu gastronòmic de La Cuina de l'Empordanet ha editat el llibre *Memòries de la tradició pesquera i gastronòmica de la Costa Brava*, un homenatge a diferents generacions de pescadors que han exercit la seva feina a la costa gironina i que han aportat nombrosos coneixements sobre la fauna i la cuina marineres. En el llibre, hi ha entrevistes a persones que s'han dedicat durant anys a la pesca o que hi han estat vinculades, tant jubilades com en actiu, i receptes de restaurants de La Cuina de l'Empordanet basades en les espècies de peix i marisc que s'han utilitzat tradicionalment en la gastronomia relacionada amb l'activitat pesquera. Malgrat que el col·lectiu gastronòmic basa la seva activitat a l'Empordanet o l'Empordà petit (zona central de la Costa Brava, batejada així per l'escriptor Josep Pla), el llibre inclou informació sobre nuclis mariners de tota la Costa Brava: Llançà, el Port de la Selva, Roses, l'Escala, l'Estarç, sa Riera, Tamariu, Llafranc, Cal·lella de Palafrugell, Palamós, Sant Feliu de Guíxols, Tossa de Mar i Blanes. El treball, a banda de promoure la cuina de la zona i els establiments associats al col·lectiu, intenta deixar constància d'un estil de vida lligat al mar i als seus recursos, que ha caracteritzat durant segles els nuclis mariners. Ara ja hi ha pocs pescadors que s'hi dediquen, ja no existeix aquell estil de vida, però és important deixar-ne constància, com a part de la idiosincràsia de la Costa Brava més autèntica.

LA CERDANYA

Text i foto > SANDRA ADAM AUGER

Sis anys sense director del Museu Cerdà | El desembre del 2017 ens deixà sobtadament Oriol Mercadal Fernández, historiador, arqueòleg i investigador. Des de principis dels noranta dirigia el Museu Cerdà de Puigcerdà, des d'on va impulsar la recerca històrica i cultural de la Cerdanya entre els amants de l'arqueologia i la història i va lluitar per un projecte cultural pròpiament cerdà, que unís l'Alta i la Baixa Cerdanya. La mort de Mercadal va deixar orfe el Museu Cerdà i des de

llavors, el projecte museístic va quedar aturat i sense rumb.

Una institució sense director està destinada al fracàs. Els centres culturals necessiten persones formades en el sector i sobretot que tinguin un gran respecte i molta empena per tirar endavant espais com aquests. A Puigcerdà, si volem tenir un museu digne del seu nom, hem de tenir algú que el gestioni al capdavant. Ara mateix, després de sis anys sense direcció, una part de l'edifici ja s'ha convertit en llar municipal per als avis i si no fos pel Grup de Recerca de Cerdanya, que manté les activitats culturals a la sala d'actes, ja li podríem canviar el nom.

La torre romana d'Urús | Fa uns mesos, des d'aquesta mateixa columna presentava la finalització de les obres de restauració i consolidació de la torre de la presó d'Urús com a part de la recuperació d'una fortificació medieval. Després d'haver-ne analitzat un fragment de morter, s'ha determinat que la cronologia del material correspon als segles II i III de la nostra era i, per tant, s'abandona la hipòtesi d'una torre d'origen medieval per parlar d'una torre d'origen romà. Fins ara, la primera notícia que se'n conservava era del 1285, moment en què era una possessió del monestir de Sant Miquel de Cuixà.

Aquest fet obre un camp d'estudi nou, ja que podria fer recular la data d'altres torres semblants que hi ha a la zona, com ara la torreta de Das, a més de contextualitzar tot el conjunt com una probable xarxa de control d'accés a la vall cerdana; en aquest cas, des del Berguedà actual. A més, ben segur que es podria vincular amb el jaciment de Llívia, l'únic fòrum romà localitzat, de moment, al Pirineu.

>> La torre de la presó d'Urús, l'agost passat.

L'Ajuntament d'Urús vol estudiar la zona per mirar de localitzar-hi altres elements que corresponguin al mateix període.

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

La sequera fa variar algunes celebracions tradicionals | La manca d'aigua ha estat una lamentable constant que hem patit des de fa molts mesos arreu del país. Aquest fet ha comportat restriccions i canvis de plans en activitats que es feien anualment a la comarca, com la travessia Tussols-Basil, un esdeveniment la primera edició del qual va tenir lloc l'any 1953. Enguany s'ha suspès a causa del poc cabal del riu Fluvià i una «molt mala qualitat de l'aigua», com confirmaven les mostres, que superaven els valors mínims admissibles per al bany. El Club Natació Olot va haver d'anul·lar la prova, i han assegurat que van haver de prendre aquesta dolorosa decisió per la seguretat dels participants. Hom recorda que en èpoques passades es deia que Olot era l'orinal del cel.

Per fi tindrem depuradora! | Aquesta exclamació la poden fer els habitants de dues poblacions garrotxines: Riudaura i Oix. Si les previsions no fallen, abans d'acabar aquest any hauria de funcionar una depuradora en els dos únics pobles de la comarca que encara no en tenien. Sembla que les reivindicacions dels seus ajuntaments en els darrers anys, finalment han estat escoltades, però s'haurà d'esperar que es compleixin els terminis previstos.

>> Una vista de Riudaura, on a final d'any hauria de funcionar una depuradora. (Foto: QUIM ROCA)